

INK u Puli: Drugo za jedno Matije Ferlina

Ispod krzna

Ferlin je, daleko od ironije i banalnosti, zamršen u svojoj jednostavnosti: između ideala božanske Pjesme nad pjesmama i svih naslaga ljudske, opterećene psihe i zbunjena tijela

U četvrtak, 11. listopada 2007, tzv. Mala scena Istarskoga narodnog kazališta (fizički zapravo ona velika, samo što je i publika smještena na pozornicu u komornu toplu blizinu izvođača) bila neobično nabijena emocijama, pažnjom i očekivanjima. S pravom, jer su izvođači premijere *Drugo za jedno* Dijana Vidušin i Matija Ferlin – ujedno i redatelj i koreograf predstave, nekadašnji krasni daroviti pulski klinci (generacija 1982), koji su se nakon godina zajedničkog intenzivnog druženja i rada u dramskom studiju Roberta Raponje i na radionicama MKFM-a otisnuli u svijet i sada opet našli na istoj, staroj sceni. Vidušin je diplomirala na zagrebačkoj ADU, a Ferlin na School for New Dance Development u Amsterdamu; Dijana je članica HNK Split, a Matija radi i nastupa po Europi i Kanadi. Vratili su se malo stariji i mnogo zreliji, našli se kao sigurni i sjajni izvođači koji plijene zanatom i osobnošću. Ganutljivi u toplini međusobne veze iskoristili su pri tom osobnom i scenskom susretu čvrste točke zajedničkih sjećanja (sami su, uz Thomasa Wilschewskog, i autori tekstova), tako da je ljubavna priča koju su zaigrali uzbuđljivo i zbunjujuće uvjerljiva. A s druge strane draga i smiješna u retro situacijama festivalske zabavne glazbe, kostima i nastupa, melodrami s pjevanjem i happy endom. Intimno i ljudski, blisko i izloženo – što je uopće iznimno suvremen i komunikativan umjetnički kod Ferlina kao autora, plesača i performerera, daleko od ironije i banalnosti, on je zamršen u svojoj jednostavnosti: između ideala i morala božanske Pjesme nad pjesmama i svih naslaga ljudske, nikako ne samo suvremene, opterećene psihe i zbunjena tijela. Teške odluke i krivi potezi, je li sve to dio božanskog plana? I Božji kriteriji: Dvoje da budu jedno, i još zauvijek? Potreban je Drugi da bi se ostvario Prvi? I obrnuto... Ali kad je ispod toplog i mekanog krzna (prisutno na sceni kao špilja/šator i odjevni predmet) tijelo – ljudske životinje? Otvorena, djetinje čista izvođačka prisutnost, ne ironizira i ne komentira i ne podcrtava, nego ogoljena u radnji i posvećenoj koncentraciji na temu i drugog, izaziva stalno nove emocije i asocijacije. Dijana i Matija se neprestano transformiraju (uz čestu presvlaku kostima), izmjenjuju iskustvo minologa, da li i izgubljenog (?), vremena proživljena u paralelnim prostorima; mijenja se i scena (bjelina napuhanoga neba i realni prostor garderobe, prepun šarenila krpica unutar željeznih okvira, stola i stolaca), svjetlo, glazba (Willem Miličević, Ivan Arnold), ali sve zajedno slaže se u osobne priče iste želje, odnosno kako se danas voli reći: žudnje. Žudnje za drugim, a zapravo za onim nedostignutim, jednim sobom.

Maja Đurinović